

[Arne Melchior]

Hvordan forestiller man sig at dette her skulle fungere? Hvor mange år – ja, her kan vi roligt sige årtier – frem i tiden skulle svenskerne afgive garanti for ikke at åbne andre ruter under omstændigheder, som er aldeles ukendte i dag? Hvilke mængder skulle de for årtier, generationer, frem binde sig til med hensyn til personer, gods, biler?

Jeg mener, det er ganske utopisk at forlange noget sådant i en forhandling, og stiller vi op med et sådant forlangende, bliver der ingen aftale.

Så rejser sig selvfølgelig spørgsmålet med hensyn til rentabiliteten. Dertil vil jeg sige: Det løser sig ganske af sig selv gennem fællesejet. Hvis landene – partnerne – ejer i fællesskab, er de lige interesseret i, at det skal blive rentabelt, og sådan skal det nok forløbe. I øvrigt må vi være dygtige nok til at konkurrere, og det tror jeg vi er. Men for at vi skal være dygtige nok, haster det altså med et signal.

Jeg tror, der var andre ordførere – muligvis var det hr. Ikast – der var inde på dette. Erhvervslivet står jo og skriger i forventning om at få meldingerne fra Borgen her. Hvor kommer fremtidens trafiklinjer til at ligge, når det ikke længere gælder Danmark for sig – det har vi jo nu løst indtil meget langt frem i hvert fald – men når det gælder op til Skandinavien og ned til kontinentet? Alle langtidspaner hænger sammen med trafikmønsteret, og også derfor haster det.

Derfor er jeg da glad for at kunne afslutte dette mit andet indlæg med at complimentere og sige tak til ministeren, fordi enhver, der, som ministeren selv sagde, har den vane at høre efter, kunne jo konstatere, at der var en betydelig udvikling fra det først forberedte indlæg, som var fleksibelt og åbent – og al ære for det, selv om jeg udtrykte skuffelse over, at regeringen på grund af sin sammensætning ikke havde kunnet afklare sig – og så til det indlæg, vi nu i anden omgang fik af trafikministeren.

Det lå jo altså også sådan, som jeg sagde i en af mine korte bemærkninger, at der var ved at danne sig et flertal uden om regeringen, om det skulle være nødvendigt, idet hr. J. K. Hansen sagde, at regeringen skulle ud af starthullerne, hr. Tommy Dinesen sagde, at det er på høje tid at komme i gang, Kristeligt Folkeparti og CD meldte begge klart ud, at det haster, og gav også grunde for, hvorfor det haster. Det samme gjor-

de de to regeringspartier Venstre og De Konservative på en helt anden måde end fru Marianne Jelveds tilslutning til et kulturcenter mellem Lund, Malmø og København. Og endelig har Fremskridtspartiet jo også meldt positivt ud.

Men ministeren sluttede sit første indlæg med at sige, at han var spændt på og interesseret i nu at høre partiernes melding. Det har han hørt, og jeg kan ikke forstå hans sidste indlæg, som jeg altså kvitterer for med al ære for den tvivl, som også arbejder i trafikministeren. Det er vi jo alle ude for, men ligesom der er et eller andet tidspunkt, hvor man skal holde kæft, som det blev citeret fra en gammel norsk debat, er der nu altså også tidspunkter, hvor der skal handles, og sådan et tidspunkt er inde nu, hvor både diskussionen og tavsheden må være slut, og hvor handlingen skal igangsættes. Jeg forstod trafikministerens sidste indlæg som en erklæring om, at han nu på den danske regerings vegne og med et bastant flertal i Folketinget bag sig kan gå i gang med realitetsforhandlinger med Sverige, og at han og alle partierne dermed har givet signalet til vore svenske venner og naboer om, at de nu også gerne må gøre sig færdig, fordi sagen haster både for dem og for os.

Således fik debatten faktisk fra regeringens side den lykkelige slutning, som jeg havde håbet på i morges, da vi startede.

Må jeg til sidst sige til trafikministeren, at han har fuldstændig ret, i, at karavaner gik lidt langsommere end transportmidlerne i dag. Hvis man flyver fra det nordlige til det sydlige Europa, er der bestemt ingen aflejringer, idet vi dog har Københavns Lufthavn som et lille led på vejen for manges vedkommende. Men jeg vil gerne gentage, at millioner af trafikanter og millioner af tons gods, som skal fra Skandinavien til kontinentet og vice versa, ikke vil kunne komme uden om ophold i Danmark og da slet ikke, hvis vi bærer os godt nok ad. Hvis vi har de rigtige faciliteter og gør vort salgsarbejde dygtigt nok, ligger der god økonomi, beskæftigelse, kulturelt og socialt samkvem til os alle.

Derfor vil jeg sige frisk mod og ønske held og lykke i forårets forhandlinger med den svenske regering. Jeg håber og regner med, at vi er så langt fremme til oktober, at både den svenske rigsdag og Folketinget her i løbet af samlingen 1990-91 vil kunne vedtage lovgivningen om den faste forbindelse over Øresund.